

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział II Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Wiktorowska

Protokolant: Przemysław Mazur

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2013 r. na rozprawie w Warszawie

sprawy z powództwa J. W. (1) i C. W. (1) przeciwko Bank (...) S.A.

o 58.155 zł., 371,98zł., 1.000 zł. i 11.000 zł. tytułem odszkodowania i o 100.000 zł. oraz 100.000 zł. tytułem zadośćuczynienia

1. zasądza od pozwanego Banku (...)S.A. na rzecz powódki J. W. kwotę 1.000 (jednego tysiąca) zł. tytułem odszkodowania;
2. w pozostałym zakresie powództwo o odszkodowanie oddala;
3. zasądza od pozwanego Banku (...) S.A. na rzecz powódki J. W. kwotę 100.000 (stu tysięcy) zł. tytułem zadośćuczynienia;
4. zasądza od pozwanego Banku (...) S.A. na rzecz powoda C. W. kwotę 100.000 (stu tysięcy) zł. tytułem zadośćuczynienia;
5. zasądza od pozwanego Banku (...) S.A. na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 3.000 (trzech tysięcy) zł. tytułem brakującego wpisu sądowego od powództwa J. W. (1) oraz kwotę 7.508 (siedmiu tysięcy pięciuset ośmiu) zł. tytułem brakującego wpisu sądowego od powództwa C. W.;
6. zasądza od pozwanego Banku (...) S.A. na rzecz powódki J. W. (1) kwotę 1549 (tysiąca pięciuset czterdziestu dziewięciu) zł., a na rzecz powoda C. W. (1) kwotę 5809 (pięciu tysięcy ośmiuset dziewięciu) zł. - tytułem zwrotu części kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powodów J. W. (1) i C. W. (1) wnosił o zasądzenie od pozwanego Banku (...) S.A. odszkodowania i zadośćuczynienia. Wnosił on o zasądzenie od pozwanego Banku na ich rzecz odszkodowania w kwocie 58.155 zł. i 52 gr. z tytułu bezprawnie wyegzekwowanych kwot na podstawie wystawionych przeciwko nim bankowych tytułów egzekucyjnych, 1000 zł. z tytułu kosztów leczenia przewlekłej depresji przez powódkę J. W. (1) 11.000 zł. z tytułu utraty wartości zajętego w drodze egzekucji samochodu. Następnie jeszcze w piśmie procesowym z dnia 22 sierpnia 2010 r. pełnomocnik powodów rozszerzył powództwo o odszkodowanie o dalszą kwotę 371 zł. i 98 gr.

Poza tym pełnomocnik powodów J. W. i C. W. wnosił o zasądzenie od pozwanego Banku na rzecz każdego z powodów zadośćuczynienia w kwocie po 100.000 zł. na rzecz każdego z nich.

Należy podkreślić, że powodowie, mimo, że byli reprezentowani przez zawodowego prawnika, nie wnosili o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz zaległych odsetek za opóźnienie.

Pełnomocnik powodów wnosił natomiast o zasądzenie od pozwanego Banku na rzecz powodów zwrotu poniesionych przez nich kosztów postępowania, a w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwanym w tej sprawie był początkowo (...) Bank S.A. w W., który w czasie postępowania w tej sprawie przekształcił się w Bank (...) S.A.

Ostatecznie pełnomocnik pozwanego Banku (...) S.A. wnosił o oddalenie powództwa i o zasądzenie na rzecz pozwanego Banku zwrotu poniesionych kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pełnomocnik pozwanego Banku (...) S.A. podnosił przede wszystkim zarzut przedawnienia, jak też wskazywał, że powodowie ponieśli dochodzoną szkodę, jak też krzywdę, wskutek egzekucji i zajęcia ich majątku nie tylko przez pozwanego Bank ale również przez innych wierzycieli, a w tym przez K. L., przez (...) Sp. z o.o., (...), jak też przez Spółdzielnię (...). Zdaniem pozwanego - w tych warunkach - pozwanego Bank winien odpowiadać za szkodę, jak też krzywdę powodów, tylko w granicach stopnia, w jakim przyczynił się do powstania tej szkody i krzywdy.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił w rozpatrywanej sprawie następujący stan faktyczny.

Znajomy powódki J. A. T. dopuścił się oszustwa i fałszerstwa. Został on skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 15 grudnia 2003 r., sygn. VII K 1994/03, za to, że we wrześniu 1989 r. w W. w celu użycia jako autentyczny dokonał sfalszowania dokumentu zgłoszenia o

dokonanie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, w ten sposób, że podrobił podpis J. W. (1), a następnie w dniu 10 września 1998 r. posłużył się nim jako autentycznym w Urzędzie Dzielnicy (...) W. w celu zgłoszenia w ewidencji działalności gospodarczej Przedsiębiorstwa (...)

- System", przez co działał na szkodę J. W. (1), tj. za czyn z art.270§1 kk, jak też za to, że 4 stycznia 2000 r. w W. w celu użycia jako autentyczny dokonał sfalszowania dokumentu zgłoszenia o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, w ten sposób, że podrobił podpis J. W. (1), a następnie w dniu 5 stycznia 2000 r. posłużył się nim jako autentycznym w Urzędzie (...) W. w celu zgłoszenia w ewidencji działalności gospodarczej Przedsiębiorstwa (...) przez co działał na szkodę J. W., tj. za czyn z art.270§1 kk.

Poza tym został on skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 19 marca 2004 r., sygn. VII K 788/03, za to, że 3 grudnia 1999 r. w (...) S.A. w W. posłużył się on jako autentycznym dokumentem - umową nr (...) o kredyt obrotowy na rachunku bieżącym zawierającym sfalszowane podpisy J. W. (1) i C. W. (1), które uprzednio sam podrobił, tj. za czyn z art.270§1 kk, jak też za to, że w tym samym czasie i miejscu przedłożył jako autentyczną umowę przewłaszczenia i cesji praw z umowy ubezpieczenia, datowane na dzień 3 grudnia 1999 r., zawierające sfalszowany podpis J. W. (1), który uprzednio sam podrobił, tj. o za czyn z art.270§1 kk.

Dokonując tych przestępstw współdziałał on z pracownikiem pozwanego Banku A. M.. Strona pozwana nie kwestionowała, że A. M. była zatrudniona w pozwanym Banku.

Z kolei A. M. została skazana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 8 grudnia 2006 r, sygn. IIK 492/06, za to, że w dniu 28 maja 2002 r. w W. w Komisariacie Policji (...), będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej, złożyła fałszywe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym przeciwko A. T. (1), zeznając, że w jej obecności zostały złożone podpisy pod umową kredytową nr (...) przez A. T. (1), J. W. (1) i C. W. (1)

na dokumentach związanych z udzielonym kredytem, co nie było zgodne z zaistniałym stanem faktycznym, gdyż J. W. (1) oraz C. W. (3) w ogóle nie złożyli swoich podpisów na w.w. umowie, natomiast A. T. (1) złożył podpisy za siebie, za J. W. (1) i C. W. (1), dokonując podrobienia ich podpisów

- jednak nie dokonał tego w obecności A. M. tj. za czyn z art.233§1 kk, jak też za to, że w dniu 15 stycznia 2004 r. w W. w Komendzie Rejonowej Policji W. 1, będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej, złożyła fałszywe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym w sprawie przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50.000 zł. na szkodę J. W. (1) i C. W. (1), zeznając, że w jej obecności A. T. (2), J. W. (1) i C. W. (1) podpisywali dokumenty związane z umową kredytową nr (...), co nie było zgodne z zaistniałym stanem faktycznym, gdyż J. W. (1) oraz C. W. (1) w ogóle nie złożyli swoich podpisów na w.w. umowie, natomiast A. T. (1) złożył podpisy za siebie, za J. W. (1) i za C. W. (1), dokonując

2

podrobienia ich podpisów, jednak nie uczynił tego w obecności A. M. tj. za czyn z art.233§1 k.k.

Pozwany Bank - jeszcze przed skazaniem A. T. (2) i A. M. -sporządził dwa bankowe tytuły egzekucyjne, jeden z dnia 5 listopada 2001 r., nr (...), skierowany przeciwko J. W. (1) i A. T. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) z tytułu umowy kredytowej (...) na kwotę 60.000 zł. z odsetkami i kosztami, a drugi z dnia 30 listopada 2001 r., nr (...), skierowany przeciwko C. W. (1) z tytułu poręczenia wekslowego za wystawcę weksla J. W. (1), współnika Spółki Cywilnej(...)", stanowiącego zabezpieczenie spłaty kredytu udzielonego tej Spółce, na kwotę 60.000 zł. wraz z odsetkami.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 29 stycznia 2002 r., o nieczytelnej sygnaturze, została nadana klauzula wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez (...) Bank S.A. nr (...), a postanowieniem tego Sądu z dnia 8 listopada 2001 r. - bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez (...) Bank S.A. nr (...).

Na podstawie bankowych tytułów wykonawczych została wszczęta egzekucja przeciwko powodom na wniosek Banku. Egzekucja została skierowana do wynagrodzenia za pracę powódki oraz do samochodu stron. Strona powodowa nie przedstawiła zestawienia kwot wyegzekwowanych przez komornika na podstawie cytowanych wyżej bankowych tytułów egzekucyjnych. Nie przedstawiła też kwot, jakie zostały wyegzekwowane na podstawie każdego z tych tytułów od każdego z dłużników.

Przede wszystkim jednak podkreślić należy, że w tym czasie przeciwko powodom - w związku ze zobowiązaniami zaciągniętymi przez A. T. (2) na podstawie sfałszowanych dokumentów - prowadzonych było kilka egzekucji, i tak egzekucja z majątku powodów prowadzone były na wniosek K. L., Spółdzielni (...), (...) Sp. z o.o., (...). Strona powodowa nie udowodniła, które z wyegzekwowanych kwot, zostały ściągnięte na rzecz pozwanego Banku na podstawie wystawionych przez niego bankowych tytułów egzekucyjnych, a które na rzecz innych wierzycieli w innych postępowaniach egzekucyjnych.

I tak należący do powodów samochód został zajęty na potrzeby innego postępowania egzekucyjnego niż prowadzone na wniosek pozwanego Banku.

Mimo, że powodowie J. W. (1) i C. W. (1) - jak sami zeznali w charakterze stron - wielokrotnie zwracali się do pozwanego Banku - już po skazaniu A. T. (2) i A. M. cytowanymi wyżej wyrokami, pozwany Bank nie podjął żadnych kroków w celu wyjaśnienia sytuacji i powstrzymania egzekucji przeciwko powodom. Wszelkie próby zmierzające do tego celu, podjęte przez powodów, zakończyły się fiaskiem.

Ostatecznie Sąd Rejonowy w Pruszkowie wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2007 r., sygn.IC 17/07, pozbawił wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny, wydany przez pozwanego Bank, nr (...), w części dotyczącej J. W. (1), a Sąd Okręgowy w Warszawie, IV Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 12 czerwca 2007 r., sygn. IV C 1193/06, umorzył postępowanie w tej sprawie.

Strona powodowa, mimo ciążącego na niej obowiązku dowodowego na gruncie art.6 k.c., nie udowodniła, jak już zaznaczono wyżej, jakie kwoty zostały wyegzekwowane od powodów przez poszczególnych wierzycieli, ani też jakie kwoty zostały wyegzekwowane od każdego z powodów, ani wreszcie nie wyjaśniła rozbieżności w tym względzie między informacjami pracodawcy powódki (...) a informacjami komornika. Potwierdza to dodatkowo dowód z przesłuchania świadka D. K., która potwierdziła, że część wyegzekwowanego długu przekazała komornikowi przy Sądzie Rejonowym w G. na dobro innych wierzycieli powodów.

Wiadomo jedynie, że pozwany Bank zwrócił powodom J. W. (1) i C. W. (1) kwotę 24.000 zł., z potrąceniem kosztów przekazu pocztowego. Powodowie twierdzą że nie jest to całość wyegzekwowanej przez pozwanego Bank od nich kwoty.

Przesłuchani świadkowie: P. A., P. P. (1), P. P. (2), O. W., J. W. (3) i M. W., jak też powodowie przesłuchani w charakterze stron, potwierdzili, że cała ta sprawa spowodowała daleko idące konsekwencje w ich życiu.

I tak powódka J. W. (1) zapadła na zdrowiu. W związku z tą sprawą zachorowała ona na depresję.

W świetle opinii biegłego psychiatry A. N. powódka J. W. (1) choruje na przedłużoną reakcję depresyjną związaną z prowadzonym przeciwko powodom postępowaniem egzekucyjnym. Cierpi ona na nastroje depresyjne, brak zdolności do odczuwania zadowolenia i radości, zmniejszenie energii prowadzące do wzmożonej męczliwości i zmniejszenia aktywności, utratę zainteresowań, zaburzenia koncentracji i uwagi, zaburzenia snu oraz apetytu i występują u niej myśli i tendencje samobójcze.

Również powód C. W. (1) korzysta z pomocy psychiatrycznej.

W związku z tą sprawą ucierpiało dobre imię powodów. Uważani są oni w środowisku zamieszkania i pracy za „przestępców”. Oboje bardzo źle to znoszą. Wiąże się to ze stygmatyzacją w środowisku sąsiedzkim, w którym powodowie utracili dobrą opinię. Poza tym powódka J. W. (1) utraciła stanowisko (...) i została przeniesiona na mniej odpowiedzialne stanowisko (...), a powód C. W. (1), który był wójtem Gminy K., zrezygnował w związku z tą sprawą z kandydowania na drugą kadencję.

Miała ona wpływ również na życie rodzinne powodów. Córka powodów O. W. musiała w związku z tą sprawą kontynuować studia w trybie zaocznym i podjąć pracę, a syn powodów J. W. (3) - musiał zrezygnować ze studiów na Uniwersytecie (...) w K. i podjąć pracę. Zwłaszcza syn powodów J. W., który podjął pracę w lokalnej gazecie, spotykał się z przejawami stygmatyzacji i doznawał różnych nieprzyjemności w związku z sytuacją rodziców.

Poważnie ucierpiało też życie zawodowe obydwójga powodów.

Powódka J. W. (1) przed tą sprawą była zatrudniona w tygodniku (...) na stanowisku (...). Było to poważne stanowisko wymagające zaufania (...). Po wszczęciu przeciwko niej postępowania egzekucyjnego utraciła ona to stanowisko i została przeniesiona na gorzej płatne stanowisko (...). Wiązało się to z obniżeniem prestiżu i pensji.

Powódka bała się nawet o utratę pracy.

Z kolei powód C. W. (1) w czasie jak wyniknęła ta sprawa był wójtem Gminy K.. W związku z zaistniałą sytuacją, zważywszy, że prowadzone przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne zachwiało zaufanie wyborców do niego, musiał on zrezygnować z kandydowania na kolejną kadencję.

Podjął on pracę w Firmie prowadzonej przez córkę.

Na podstawie poczynionych ustaleń Sąd zważył, co następuje.

Pozwany Bank odpowiada za na zasadzie przepisu art.430 k.c. za delikt spowodowany przez swego pracownika A. M..

W myśl przepisu art.430 k.c. kto powierza wykonanie czynności osobie, która przy wykonywaniu tej czynności podlega jego kierownictwu i ma obowiązek stosować się do jego wskazówek, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną z winy tej osoby przy wykonywaniu powierzonej jej czynności. Przepis ten wprowadza odpowiedzialność pracodawcy za pracownika, który podlega jego kierownictwu i ma obowiązek stosować się do jego wskazówek. Odpowiedzialność pracodawcy kształtuje się na zasadzie ryzyka, odpowiada on za zawinione zachowanie pracownika przy wykonywaniu pracy.

A. M., czego nie kwestionowała żadna ze stron, była pracownikiem pozwanego Banku.

Została ona skazana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 8 grudnia 2006 r., sygn. IIK 492/06, za to, że w dniu 28 maja 2002 r. w W. w Komisariacie Policji (...), będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej, złożyła fałszywe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym przeciwko A. T. (1), zeznając, że w jej obecności zostały złożone podpisy pod umową kredytową nr (...) przez A. T. (1), J. W. (1) i C. W. (1) na dokumentach związanych z udzielonym kredytem, co nie było zgodne z zaistniałym stanem faktycznym, gdyż J. W. (1) oraz C. W. (1) w ogóle nie złożyli swoich podpisów na w.w. umowie, natomiast A. T. (1) złożył podpisy za siebie, za J. W. (1) i C. W. (1), dokonując podrobienia ich podpisów - jednak nie dokonał tego w obecności A. M. tj. za czyn z art.233§1 kk, jak też za to, że w dniu 15 stycznia 2004 r. w W. w Komendzie Rejonowej Policji W. I, będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej, złożyła fałszywe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym w sprawie przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50.000 zł. na szkodę J. W. (1) i C. W. (1), zeznając, że w jej obecności A. T. (1), J. W. (1) i C. W. (1) podpisywali dokumenty związane z umową kredytową nr (...), co nie było zgodne z

zaistniałym stanem faktycznym, gdyż J. W. (1) oraz C. W. (1) w ogóle nie złożyli swoich podpisów na w.w. umowie, natomiast A. T. (1) złożył podpisy za siebie, za J. W. (1) i za C. W. (1), dokonując podrobienia ich podpisów, jednak nie uczynił tego w obecności A. M. tj. za czyn z art.233§1 k.k.

W myśl przepisu art.11 k.p.c. ustalenia wydane w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego, co do popełnienia przestępstwa, wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Pozwany Bank odpowiada więc na zasadzie ryzyka za czyn A. M., która -z naruszeniem swoich obowiązków - zgodziła się na przyjęcie umowy kredytowej nr (...), podpisanej przez A. T. (2), J. W. (1) i C. W. (1), na której podpisy J. W. (1) i C. W. (1) zostały sfalszowane przez A. T. (2), twierdząc - wbrew prawdzie, że umowa została podpisana przez nich w jej obecności, za co została skazana prawomocnie z art.233§1 kk.

Czyn ten pozostaje w związku przyczynowym z wszczęciem egzekucji przez pozwany Bank na podstawie sporządzonych przez niego bankowych tytułów egzekucyjnych, opatrzonych klauzulą wykonalności przez Sąd, przeciwko powodom. Gdyby do niego nie doszło, to Bank nie mógłby udzielić powodom kredytu, a co za tym idzie nie byłoby podstaw do wydania przez niego bankowych tytułów egzekucyjnych i do skierowania przeciwko powodom egzekucji. W świetle testu warunku sine qua non bez czynu A. M. nie doszłoby więc do egzekucji, prowadzonej na wniosek pozwanego Banku, przeciwko powodom.

Pozwany Bank, jako pracodawca A. M., odpowiada zatem za szkody poniesione przez powodów w związku z przeprowadzoną przeciwko nim na wniosek Banku egzekucją do której doszło w wyniku przestępstwa popełnionego przez A. M., za które została ona prawomocnie skazana. Pozwany Bank, jak już zaznaczono, odpowiada za nią na podstawie art.430 k.c.

Mimo to powództwo o odszkodowanie należało w przeważającej części oddalić.

I tak należało oddalić powództwo o zasądzenie kwoty 58.155 zł. i 52 gr. i kwoty 371 zł. i 98 gr. z tytułu niezasadnie wyegzekwowanych od powodów kwot na podstawie wystawionych przeciwko nim bankowych tytułów egzekucyjnych, skoro nie zaciągnęli oni - w warunkach sfalszowania umowy kredytowej - żadnego zobowiązania wobec Banku.

Strona powodowa nie przedstawiła zestawienia kwot wyegzekwowanych przez komornika na podstawie cytowanych wyżej bankowych tytułów egzekucyjnych, wystawionych przez pozwany Bank. Nie przedstawiła też kwot, jakie zostały wyegzekwowane na podstawie każdego z tych tytułów od każdego z dłużników. Strona powodowa nie udowodniła, które z wyegzekwowanych kwot, zostały ściągnięte na rzecz pozwanego Banku na podstawie wystawionych przez niego bankowych tytułów egzekucyjnych, a które na rzecz innych wierzycieli w innych postępowaniach egzekucyjnych. Strona powodowa, mimo ciążącego na niej obowiązku dowodowego na gruncie art.6 k.c., nie udowodniła, jak już zaznaczono wyżej, jakie kwoty zostały wyegzekwowane od powodów

6

przez poszczególnych wierzycieli, ani też jakie kwoty zostały wyegzekwowane od każdego z powodów, ani wreszcie nie wyjaśniła rozbieżności w tym względzie między informacjami pracodawcy powódki (...) a informacjami komornika. Potwierdza to dodatkowo dowód z przesłuchania świadka D. K., która potwierdziła, że część wyegzekwowanego długu przekazała komornikowi przy Sądzie Rejonowym w G.na dobro innych wierzycieli powodów.

Skoro strona powodowa, mimo ciążącego na niej obowiązku dowodowego, nie udowodniła jaka kwota została wyegzekwowana od powodów w ramach postępowania egzekucyjnego wszczętego na wniosek pozwanego Banku - w związku z przestępstwem popełnionym przez pracownika Banku (...) - to żądanie odszkodowania w tej części jako nie udowodnione należało oddalić.

Należało też oddalić powództwo o zasądzenie odszkodowania w kwocie 11.000 zł. z tytułu utraty wartości zajętego samochodu powodów. Skoro samochód został zajęty w innym postępowaniu egzekucyjnym na wniosek innego wierzyciela niż pozwany Bank, to brak jest związku przyczynowego pomiędzy egzekucją prowadzoną przez pozwany Bank w związku z przestępstwem popełnionym przez A. M. a utratą wartości tego samochodu.

I w tej części żądanie odszkodowawcze powodów należało więc oddalić z uwagi na brak związku przyczynowego pomiędzy egzekucją prowadzoną przez pozwany Bank a utratą wartości tego samochodu.

Natomiast Sąd uwzględnił żądanie z tytułu odszkodowania w kwocie 1000 zł. na leczenie powódki.

Powódka J. W. (1) w związku z egzekucją prowadzoną przez pozwany Bank, wywołaną przestępnym zachowaniem pracownika Banku A. M., zachorowała na depresję. Mimo, że nie udowodniła ona poniesionych przez siebie kosztów leczenia tej choroby, to na podstawie przepisu art.322 k.p.c. - można szacunkowo przyjąć -skoro przedstawienie rachunków za leki, leczenie i dojazdy do lekarza w związku z tą chorobą było utrudnione z uwagi na czasokres leczenia, że kwota ta wyczerpuje poniesione przez nią wydatki z tego tytułu.

W tej części powództwo należało więc uwzględnić, oddalając je w pozostałej części z podniesionych wyżej względów.

Należy dodać, że powództwo odszkodowawcze, wbrew zarzutom pełnomocnika pozwanego Banku, nie uległo przedawnieniu.

W myśl przepisu art.442 k.c., który w tej sprawie ma zastosowanie, roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Wyrok skazujący A. M. za przestępstwo zapadł 8 grudnia 2006 r., powodowie wnieśli powództwo w tej sprawie 5 sierpnia 2008 r. przed upływem 3 lat od dnia w którym dowiedzieli się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia z tego

wyroku. Jednocześnie złożyli je oni przed upływem 10 lat od dnia 28 maja 2002 r., kiedy doszło do popełnienia przestępstwa przez A. M..

Przechodząc do roszczenia powodów o zadośćuczynienie, należy podkreślić, że pozwany Bank odpowiada też za krzywdę wyrządzoną powodom w związku z bezprawnym zachowaniem swego pracownika A. M..

Odpowiedzialność tę reguluje przepis art.445 k.c. i art.448 k.c. w zw. z art.430 k.c.

W świetle przepisu art.445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Z kolei w myśl przepisu art.448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Pozwany Bank w wyniku przestępnego zachowania swego pracownika A. M., za które odpowiada Bank na zasadzie przepisu art.430 k.c., naruszył takie dobra osobiste powodów J. W. (1) i C. W. (1) jak zdrowie, dobre imię, prawo do niezakłóconego życia rodzinnego oraz prawo do stabilizacji zawodowej.

I tak powódka J. W. (1) zapadła na zdrowiu. W związku z tą sprawą zachorowała ona na depresję.

W świetle opinii biegłego psychiatry A. N. powódka J. W. (1) choruje na przedłużoną reakcję depresyjną związaną z prowadzonym przeciwko powodom postępowaniem egzekucyjnym. Cierpi ona na nastroje depresyjne, brak zdolności do odczuwania zadowolenia i radości, zmniejszenie energii prowadzące do wzmożonej męczliwości i zmniejszenia aktywności, utratę zainteresowań, zaburzenia koncentracji i uwagi, zaburzenia snu oraz apetytu i występują u niej myśli i tendencje samobójcze.

Również powód C. W. (1) korzysta z pomocy psychiatrycznej.

W związku z tą sprawą ucierpiało dobre imię powodów. Uważani są oni w środowisku za zamieszkania i pracy za „przestępców”. Oboje bardzo źle to znoszą. Wiąże się to ze stygmatyzacją w środowisku sąsiedzkim, w którym powodowie utracili dobrą opinię. Poza tym powódka J. W. (1) utraciła stanowisko (...)i została przeniesiona na mniej odpowiedzialne stanowisko (...), a powód C. W. (1), który był wójtem Gminy K., zrezygnował w związku z tą sprawą z kandydowania na drugą kadencję.

Miała ona wpływ również na życie rodzinne powodów. Córka powodów O. W. musiała w związku z tą sprawą kontynuować studia w trybie zaocznym i podjąć pracę, a syn powodów J. W. (3) - musiał zrezygnować ze studiów na Uniwersytecie J. w K. i podjąć pracę. Zwłaszcza syn powodów J. W., który podjął pracę w lokalnej gazecie, spotykał się z przejawami stygmatyzacji i doznał różnych nieprzyjemności w związku z sytuacją rodziców.

Poważnie ucierpiało też życie zawodowe obydwójga powodów.

8

Powódka J. W. (1) przed tą sprawą była zatrudniona w (...)na stanowisku sekretarza (...). Było to poważne stanowisko wymagające zaufania (...) Po wszczęciu przeciwko niej postępowania egzekucyjnego utraciła ona to stanowisko i została przeniesiona na gorzej płatne stanowisko (...). Wiązało się to z obniżeniem prestiżu i pensji.

Powódka bała się nawet o utratę pracy.

Z kolei powód C. W. (1) w czasie jak wyniknęła ta sprawa był wójtem Gminy K.. W związku z zaistniałą sytuacją, zważywszy, że prowadzone przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne zachwiało zaufanie wyborców do niego, musiał on zrezygnować z kandydowania na kolejną kadencję.

Podjął on pracę w Firmie prowadzonej przez córkę.

W tych warunkach żądana przez każdego z powodów kwota zadośćuczynienia za doznane krzywdy, w związku z przestępnym zachowaniem pracownika pozwanego Banku A. M., za którą pozwany Bank odpowiada, w kwocie po 100.000 zł. na rzecz każdego z powodów, jest adekwatna do poniesionej przez nich krzywdy.

Kwota ta uwzględnia okoliczność, że doszło do naruszenia takich dóbr powodów jak zdrowie, dobre imię i cześć, życie rodzinne i prawo do stabilizacji zawodowej. Odpowiada ona wadze i rozległości tych naruszeń. Jest ona proporcjonalna do cierpienia wywołanego utratę przez powodów tych dóbr i związanego z tym uszczerbku.

Jest ona adekwatna również do nasilenia złej woli pozwanego Banku, który mimo wielokrotnych wezwań powodów, nie podjął żadnej próby wyjaśnienia i załagodzenia sytuacji lecz uporczywie prowadził przeciwko powodom egzekucję. Odpowiada ona szczególnej pozycji Banku, który jest instytucją zaufania publicznego, a w tej sprawie zawiódł to zaufanie, jak też uprzywilejowanej pozycji banków w obrocie prawnym związanej m.in. z uprawnieniem do wydawania bankowych tytułów egzekucyjnych i prowadzenia egzekucji na ich podstawie, co nakłada na pozwany Bank obowiązek szczególnej, wzmożonej, staranności, któremu pozwany Bank nie sprostał, lekceważąc informacje o przestępstwie swego pracownika A. M. i nie wyciągając z nich konsekwencji.

Na zakończenie należy jeszcze dodać, że przeciwko powodom J. W. (1) i C. W. (1) prowadzone były postępowania egzekucyjne na wniosek jeszcze innych dłużników niż pozwany Bank.

I tak egzekucja z majątku powodów prowadzone były na wniosek K. L., Spółdzielni (...), (...) Sp. zo.o., (...).

Sąd, jak już pisano, częściowo oddalił w związku z tym powództwo o odszkodowanie, z uwagi na to, że strona powodowa nie udowodniła, w jakiej części wyegzekwowane od powodów kwoty zostały przejęte przez pozwany Bank w związku z egzekucją prowadzoną na jego wniosek, a w jakim zakresie zostały one wyegzekwowane przez innych wierzycieli w ramach egzekucji prowadzonych na ich wniosek.

Sąd oddalił też roszczenie o zapłatę 11.000 zł. z tytułu utraty wartości samochodu, ponieważ strona powodowa - wbrew obowiązkowi - nie udowodniła, że samochód ten został zajęty w ramach egzekucji prowadzonej na wniosek pozwanego Banku.

W pozostałym zakresie, w jakim Sąd uwzględnił powództwo tak co do odszkodowania, jak i co do zadośćuczynienia, Sąd badał związek bezprawnego zachowania pracownicy pozwanego Banku, za które odpowiada pozwany Bank, z zaistniałą szkodą i poniesioną przez powodów krzywdą. Zważywszy, że nie zostało udowodnione, że inne postępowania egzekucyjne prowadzone na wniosek innych wierzycieli powodów, były związane z bezprawnym zachowaniem innych wierzycieli związanym z popełnieniem przez nich deliktu, nie można przyjąć, że przyczyniły się one do powstania jakiegokolwiek szkody, czy krzywdy, po stronie powodów.

Sąd nie zasądził od pozwanego Banku na rzecz powodów odsetek za opóźnienie od zasądzonych kwot wobec braku takiego żądania (art.321§1 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą wyrażoną w art.100 k.p.c., że w razie częściowego uwzględnienia roszczeń koszty zostaną stosunkowo rozdzielone między stronami. Sąd zasądził od pozwanego Banku na rzecz powodów zwrot kosztów postępowania proporcjonalnie do stopnia, w którym powodowie wygrali i przegrali ten proces, przyjmując, że powódka J. W. wygrała go w około 60%, a przegrała go w około 40%, a powód C. W. wygrał go w około 90%, a przegrał go w około 10 %. W tych warunkach Sąd zasądził od pozwanego Banku na rzecz powódki

J. W. zwrot 60% poniesionych kosztów postępowania, a na rzecz powoda C. W. zwrot 90% poniesionych kosztów postępowania.